

Проповед 221

Венец

Прочит: Марк 15, 16 - 20

Скъпи братя и сестри,
Цветница е! Днес празнуваме празника на влизането на Исус Христос в Ерусалим. Ние не веднъж сме говорили за това какво означаваше този ден за Исус и какво означаваше за хората около него. Но трябва да продължаваме да си го напомняме. Хората се надяваха, че Исус ще ги избави от техните поробители, че ще ги спаси от робството и ще им даде перспектива за нов живот, ще сложи на главата си златната корона на Давидов наследник и ще царува завинаги над народа си. Не можем да не открием голямата радост, която изпитват хората при срещата с Исус, не можем да не почувстваме как хората приемат Спасителя. Надеждата струи от всяка дума на текстовете, които описват влизането на Исус в Ерусалим. Така изглеждаше отвън денят, в който Исус влезе в Ерусалим. Много по-различно беше всичко онова, което Божият син чувстваше. За Него влизането в Ерусалим беше просто началото на един труден път - пътя към Голгота, който означаваше много мъка и страдания; един път, който щеше да окичи Исус с корона, но корона различна от тази, която хората очакваха да видят на главата Му - тръненият венец. Днес няма да се концентрираме върху самия ден на влизането на Исус в Ерусалим, а ще се опитаме да отправим поглед към седмицата, която предстои. Когато приближава празника Възкресение, ние си задаваме отново въпроса: Защо Бог трябваше да прави това, което направи, защо Исус трябваше да умре на кръста за нас? И това е съвсем нормално, ние хората разбираме малко трудно голямата любов на Бога към нас. Големият евангелизатор Дуайт Муди искал да покаже колко голяма е любовта на Исус и затова представял пред своите слушатели един въображаем разговор на възкръсналия Исус с Петър. Петър питал Исус: "Господи, наистина ли си на мнение, че трябва да проповядваме благата вест на всеки един човек? Даже и на грешниците, които Те убиха?" "Да, Петре, предложете евангелието първо на тях. Намерете човека, който притисна трънения венец на главата Ми и му кажете, че в Моето царство Аз съм му приготвил корона, само нека да приеме спасението. Намерете човека, който взе тръстиката от ръката Ми и Ме удряше с нея и му кажете че съм приготвил скиптър за него и ще му дам възможността да седне заедно с Мене на Моя трон. Намерете човека, който Ме удряше по лицето и му кажете, че Моята кръв го е направила чист от всеки един грях и престъпление. Намерете войника, който Ме прободеше с копие и му кажете, че има по-бърз път до Моето сърце, отколкото с копието." Така говорил Исус на Петър. Бог ни обича толкова много, че идва в Ерусалим, за да поеме най-големия товар, който човек може да си представи - греховете на целия свят. Следващия път, когато Исус щеше да излезе от Ерусалим, щеше да бъде, носейки кръста си, за да бъде разпънат. Исус дойде тук, знаейки, че ще умре, подложен на страшни мъки, но и знаейки, че ще спаси целия свят с това, което щеше да направи. Цветница е денят на новото начало, на голямата промяна, на решителната стъпка. Бог действа със замах, унищожавайки смъртта и греха и оповестявайки живота и освобождението.

1. Кого очакваше народа на Израел - Давидовия наследник с царска корона на главата.

От разказа на Евангелието, който прочетохме малко по-рано в богослужението, само три глави по-рано можем да видим кого очакваха хората от Ерусалим, народа на Израел. Те намериха осле за Исус, мятаха дрехите си пред Него, носеха палмови клонки и викаха: Осанна. Какво означава всичко това? Намирането на осле потвърждава пророчеството на пророк Захария (Захария 9, 9): **"Радвай се много, сионова дъще; възкликвай, йерусалимска дъще; ето, твоят цар иде при тебе; Той е праведен и спасява, кротък и възседнал на осел. Да! На осле, рожба на ослица."**, а и показва отново на хората около Исус, че Той е всезнаещ и може да постигне всичко. Освен всичко друго, важно е да знаем че ослите в изтока нямат същото значение на впрегатни животни, както тука, а много повече са служили за да бъдат яздитни животни на благородните. Когато някой е идвал на осел, се е знаело че това е благороден човек. Поставянето на палмови клони и постилането на дрехите се е правило пред идващ цар, думата, която хората използват виждайки и приветствайки Исус, а именно думата "осанна" - означава "спаси сега". Хората дори казваха: **"Благословено настъпващото царство на баща ни Давид, което иде в Господнето име! Осанна във висините!"** Хората вярваха, че царството на Давид настъпва. Ако ние не знаехме как продължава нататък историята на живота на Исус, можеше да си помислим, че Исус наистина щеше да стане цар. По всичко изглеждаше, че ще се изпълнят всички старозаветни пророчества. Исус Христос, Давидовият потомък, щеше да седне на Давидовия престол - да прогони римляните, да освободи народа си и да седне на престола на праотеца си Давид. Всички белези бяха налице, пророчествата на пророци като Исаия и Еремия се изпълваха, скоро щеше да се случи чудото. Исус, потомъкът на Давид щеше да седне на трона на баща си, да сложи тежката златна корона на главата си, да вземе скиптъра в ръката си и да управлява народа си. Така мечтаеха хората в деня на Исусовото влизане в Ерусалим. И може би с право. Те нямаха друга надежда, освен човека от Назарет - Този, който вършеше чудеса, даваше живот и вдъхваше надежда.

2. Кого получи народа - Спасител с трънен венец. В 15 глава на евангелието на Марк, или само няколко дена след това великолепно посрещане на Спасителя в Ерусалим, след възвестяването му като цар и спасител на народа, като законен наследник на трона на цар Давид, виждаме Исус в съвсем друга светлина. Ще прочета текста още веднъж: **"Войниците Го заведоха вътре в двора, т. е. в преторията, и свиоха цялата дружина. И Му облякоха пурпурна мантия, сплетоха и венец от тръни и Го положиха на главата Му. И започнаха да Го поздравяват: Здравей, Царю Юдейски! И Го удряха по главата с тръстикова пръчка, заплюваха Го и като коленичеха, кланяха Му се. След като Му се подиграха, съблякоха Му пурпурната мантия, облякоха Го в Неговите дрехи и Го изведоха навън да Го разпънат."** Съвсем различна картина, нали? Исус, унижаван по ужасен начин, подложен на страдания, които никое човешко същество не заслужаваше да понесе. Много силен е контрастът между радостните, усмихнати и прекланящи се пред Исус хора от една страна, и тези, с които се сблъскваме в преторията - злобни, пълни с омраза и биещи без причина, готови да мразят и да бият един човек, въпреки че не го е заслужил. Такава е обаче човешката природа. Тя е измамлива, не можеш да и се довериш. Веднъж разочарована, тя няма да пести средства, за да накаже виновния за разочарованието. Ако нещо не се вмести в представите и - не бива да съществува. Исус Христос не се вместише в представите на тълпата - Той не беше бляскавия цар, който си представяха, не беше силният по човешки господар, който да разгони римляните. Исус беше приел да страда като всеки друг човек, за да ни освободи. И въпреки, че пророците го казваха многократно, нито един от хората около него, даже и най-близките, не вярваше, че Исус

трябва да спасява по този начин - като страда за хората. Защото човек иска да бъде спасен само по начина, който той си представя - с блясък и сила. И ако спасителят не се вмести в представите му - тогава ще бъде бит и разпънат, унижаван и унищожен, ще бъде пратен на Голгота. Това е горчивата истина - Исус беше приет като цар, но след като Той не сложи на главата си царската корона, а прие да страда за греховете на света, за да изработи спасение, много по-голямо и велико от това, което хората можеха да си представят, те решиха да Го разпънат, да го накажат, защото Той не действа по техния начин. Когато Исус реши да сложи трънен венец и да понесе болката, която ние заслужавахме, тогава хората Го намразиха и разпънаха, тогава те Го отхвърлиха. Исус дойде като цар, дойде за да поеме цялата болка на света, за да бъде Избавител от грях и от смърт - точно затова подходящата корона не беше царската - а венецът от тръни, точно затова мястото Му не беше на престола, а на кръста, точно затова свърши не сред викове на прослава, а сред хули и заплювания - защото грехът беше твърде много, защото хората бяха твърде зли, твърде зли за да приемат чистата любов на Бога, дадена им в Неговия син.

3. Защо Исус можеше да бъде цар въпреки отхвърлянето и трънения венец. И все пак, защо Исус може да бъде цар въпреки това, което се случи на Голгота, въпреки отхвърлянето и омразата? В книгата Изход 15, 18 четем: **"Господ ще царува до вечни векове."** В една подобна ситуация, когато всичко изглеждаше безнадеждно, Господ се намеси и победи непобедената дотогава египетска армия. С този стих се казва, че Господ ще царува, независимо какво правят хората и владетелите и за колко велики се мислят. Дори и ако решиха да отстранят Бога, приковавайки Го на Голгота, заменяйки полагащата Му се златна корона с трънен венец, Бог пак ще царува. За Бог се казва: **"Да застанем пред Него със славословие, с псалми да възкликнем към Него, защото Господ е велик Бог и велик Цар над всички богове."** (Псалм 95, 2-3) Бог е велик и ние трябва да го разберем и осъзнаем - Бог остава велик Бог независимо от обстоятелствата около Него. Даже и когато изглежда победен, Бог е по-велик от всички други богове. Той е Господарят на всички господари. Точно затова и Пилат, когато Исус застава пред него, го пита: **"Тогава Ти цар ли си? Исус отговори: Ти сам казваш, че съм цар."** Исус е цар, независимо как изглежда. За да разберем защо Исус е цар, можем да си зададем въпроса какво точно означава да си цар; кога един владетел е добър цар? Много хора виждат царуването на един цар в това да получава блага от другите хора, да живее охолно и безгрижно. Това обаче е една много малка част от живота на един владетел. Царуването е много повече обвързаност, отговорност към хората, над които царуваш. В историята на народа на Израел и предполагам във всяка една друга история, добрите царе се отличават с грижата им за народа, дори не със силата си и военните си достижения. Добрият цар е този, който се грижи за хората си и за народа си. Именно затова цар Давид беше добър цар - той никога не забрави да се грижи за народа си. За разлика от много от царете, които го последваха. Пак казвам, един цар е добър, когато се погрижи за народа си. Точно затова Исус е дошъл, и затова за Исус е подходящ венецът. Като цар, той имаше единствената цел да се погрижи за хората - Исус дойде, за да спаси целия свят от греха. В евангелието на Йоан се казва: **"А един от тях на име Каяфа, който беше първосвещеник през тази година, им каза: Вие нищо не знаете, нито вземате предвид, че за нас е по-добре един човек да умре за народа, отколкото да загине целият народ. Това не каза от себе си, но като беше първосвещеник през онази година, предсказа, че Исус ще умре за народа, и не само за народа, но и за да събере в едно разпръснатите Божи чедра."** Най-добре е един Човек да загине за целия народ. Това направи Исус. Той тръгна по пътя на страданието, за да ни освободи. Затова и короната на страданието му стои по добре, Затова и тръненият венец е истинската Му

корона. Исус дойде, за да бъде цар и Спасител, да бъде истинска надежда на този свят. Спасителят дойде да ни спаси, да ни подари живот. Затова нека да запомним: Въпреки че Исус беше отхвърлен, Той беше истински цар точно в този момент - момента на отхвърлянето и омразата, на заплюването и бичуването; Исус беше истински цар с трънения венец на главата, поради една много проста причина - в този момент Той се грижеше затова да осигури живот на поданиците Си. Бог ни спасява.

4. Кой път избираме ние? Ние осъзнаваме какъв е Исус - Исус избра да бъде цар с трънен венец на главата си. Не защото така беше по-лесно за Него, а защото беше по-лесно за нас. Ако осъзнаем какво Исус направи за нас, то на нас ще ни бъде по-лесно да променим живота си. Ако съзнаваме, че нашите грехове, провали и слабости пратиха Исус на кръста и Му сложиха короната на главата, ще се смирим. Ако съзнаваме, че Исус дойде, за да победи греха, ще бягаме от греха. Ние следваме разпънатия Исус, ние вярваме в този Исус, Който пожертва всичко, за да може човек да живее свободен. Помислете какво искате да правите и кой път искате да изберете. Да стоите и да гледате отстрани пропадането на този свят или да постъпите като Исус, Който остави всичко и пое кръста Си и короната от тръни, за да спаси хората от този свят. Ако ние осъзнаем истинското състояние на този свят и на хората, които живеят тук, ако разберем колко хора страдат, поробени от греха, тогава тази Цветница ще бъде денят, в който ще тръгнем, ще тръгнем като Исус, за да помогнем на тези, които се нуждаят от помощ; ако знаем колко дълбоко са пропаднали хората в този свят, няма да губим нито минута, за да занесем вестта за спасението в затъващия свят, за да бъдем победители с Исус Христос. Исус дойде в един свят, където се уважаваха златните корони, но Той носеше трънен венец на челото си. Дойде като Някой, Който е толкова загрижен за спасението на света, че няма минута за бавене. Затова той вдигна кръста Си и го понесе, за да могат повече хора да се спасят. Отворете очите си и вижте, че в затъналия ни свят няма друга надежда, освен Исус и нека, както Него на онази първа Цветница, да поемем кръста си, за да тръгнем на кръстоносен поход срещу греха и заблужденията. Най-хубавият празник ще бъде, ако хора се спасят, намирайки Спасителя. Амин.